

Raad, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gav Ministeriet, og jeg haaber, at denne Følge af, at det ikke i Forvejen var fulgt, nu vil sætte Frugt. Gennem et af disse Interviewer er det konstateret, at den højt-ærede Undervisningsminister har lagt for Dagen en Uvillie mod Elverhøjs Ouverture, fordi den, siges der, benyttes til nationalistiske og monarkistiske Demonstrationer. Man kan ikke udrydde „Elverhøj“s Ouverture ved at ønske den ikke spillet, og det vilde ogsaa være virkelig Skade, hvis denne i Sandhed festlige Musik, der, skønt den er skrevet af en Mand, som ikke stammede her fra Danmark, rummer hele den danske Folkesang og Folkemelodi og ender i den storslagne Apoteose, som Parfrasen over Hartmanns og Johannes Ewalds Sang frembyder. Det vilde være saare Skade, om det skulde være umuligt at anvende denne Musik, og i alt Fald naar man spiller „Elverhøj“, kan man jo ikke faa den udeladt. Imidlertid er det jo ikke urigtigt, hvad man siger, at den ofte er benyttet til monarkistiske og nationalistiske Demonstrationer, og det er Synd og Skam af dem, der saaledes søger at berøve Nationen et fælles Gode ved at bruge det til særlige Øjemed.

Man har sagt, at vi er formløse herhjemme, og det er ogsaa rigtigt. Vi viste i lange Tider — det hang nu sammen med hele vor forfatningsmæssige Udvikling — ogsaa en Uvillie mod Demonstrationer i Form af en Høflighedsakt, naar Nationalsangen spilledes. Vi er for længst alle sammen blevet enige om, at naar Nationalsangen spilles, den, som vi alle anerkender, saa foretager vi en Høflighedsakt. Men vi gaar ofte fra den ene Yderlighed til den anden. Man fremhæver, at alle andre Landes Befolkning rejser sig for Nationalsangen, men man vil ikke finde et eneste Eksempel paa et Folk udenfor Danmark, som i et Teater eller en Koncertsal rejser sig, fordi Nationalsangen spilles som et Led af en samlet Komposition — ingen Sinde. Det er Mangel paa Musikkultur, det er et Brud paa det, som Kompositionen har til Hensigt, at foretage en Demonstration for Nationalsangen, naar den er et Led i Kompositionen. Der findes franske Kompositioner, hvori Marseillaisen indgaar som et pragtfuldt Led; ingen Franskmand falder paa at rejse sig og forstyrre Kompositionen, medens den spilles. Men selv om man nu havde spillet „Elverhøj“ ved den paagældende Lejlighed, og man altsaa i Strid med god Takt havde rejst sig, kunde det jo ikke have forstyrret nogen socialdemokratisk Minister, thi dér

bliver jo ikke Ordene sunget, dér rejser man sig for Sangen og for Statschefens Nærværelse, og vi saa jo, at overfor dette: Statschefens Nærværelse, reagerede Ministeriet ikke. De rejste sig alle, da der raabtes et Leve for Kongen, med den gode Begrundelse, som Statsministeren har givet, at man arbejder jo sammen med ham. Det vilde være ønskeligt, om det høje Ministerium i dette Forhold, hvor der har været Delthed i Partiet baade den ene og den anden Gang, kunde finde en fast Form; thi ogsaa for et Ministerium gælder det jo, at Formen er ikke uden Betydning.

Det er blevet sagt her fra Talerstolen, at „Kong Christian“ er vor Nationalsang. Den kan ikke opretholdes som Nationalsang med den Tekst, de tre første Vers har, og naar et Blad velmente har sagt: Lad os redde Sangens storslagne Poesi og Melodiens Kraft ved at synge det sidste Vers: „Du Danskes Vej til Roes og Magt, sortladne Hav . . .“, er det et velment Forslag, men man ved, at saadan vil det ikke gaa i Virkeligheden. Naar man nu fra den ene Side siger „Nationalsang“ om „Kong Christian“, skal man ikke fra den anden Side svare med „Slagsbrodersang“, thi det er at forringe Kærligheden til national Poesi, og i „Kong Christian“ har Johannes Ewald givet et fast og kraftigt og patetisk Udtryk for sin Tids Opfattelse. Vi kan ikke bruge den som Nationalsang, og de, som mener, at vi kan, skulde blot tænke paa de Tider under Verdenskrigen, hvor den blev spillet i Kongens Nærværelse og ogsaa i fremmedes Nærværelse, og hvor man sagte begyndte ligesom at synge paa disse Toner: „Fly, skreg de, hver som flygte kan, hvo staar mod Danmarks Christian i Kamp“. Der bredte sig da et Smil over vore Gæsters Læber, og de sang halvt voreelig med. Nu vel, Konger er altid frygtindgydende, men den danske Konge indgyder ingen Frygt i Kamp nu. Derfor kan denne Sang ikke være Nationalsang, og naar vi ikke har nogen anden og bedre end „Der er et yndigt Land“, saa lad os dog samles om den. I saa Henseende er jo selve Landets Statschef gaaet i Spidsen. Han har ikke opfordret sine Gæster ved de enkelte Lejligheder, hvor Nationalsangen synges, til at synge en Sang, som han vidste ikke alle kunde istemme af fuldt Hjerte, han har ladet spille og opfordre til at synge Danmarks sande Nationalsang.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har sagt, at den Partiregering, vi har nu — som vi jo altid har en Partiregering —, tillige bør føle sig som en Landsregering.